

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 409/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Milana Masaryka a Viery Masarykovej, obaja bytom K. L., zastúpených advokátom JUDr. O. B., K., ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 S 63/03 z 10. októbra 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Milana Masaryka a Viery Masarykovej **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. júla 2004 doručené podanie Milana Masaryka a Viery Masarykovej (ďalej len „sťažovatelia“), označené ako sťažnosť, ktorým namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 S 63/03 z 10. októbra 2003.

Sťažovatelia vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu uvádzajú: «(...) podávame sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 10 S 63/03 zo dňa 10. 10. 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 3. 12. 2003. Naša sťažnosť je proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Žiline ako správneho súdu, ktorým zrušil rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. Xo 46/2002-Ma zo dňa 31. 1. 2003, ako i rozhodnutie Správy katastra v Žiline č. X 259/2002 zo dňa 5. 10. 2002 a vec vrátil Katastrálnemu úradu v Žiline na nové konanie. (...) Krajský súd v Žiline svojím rozsudkom 10 S 63/03 zo dňa 10. 10. 2003 viackrát konal v rozpore so zákonom a to tak ako sme uviedli v texte. (...) Tým, že nám rozsudok Krajského súdu v Žiline vôbec nebol doručený nemohli sme proti nemu podať mimoriadny opravný prostriedok. Preto sme proti nemu podali „Podnet na podanie mimoriadneho dovolania“ v súlade s ust. § 243e OSP, ktorý sme adresovali a zaslali Generálnemu prokurátorovi SR. Krajská Prokuratúra v Žiline nám listom Kc 2053/04-10 z 11. 6. 2004 oznámila, že nášmu podnetu nemôže vyhovieť, pretože mimoriadne dovolanie podľa § 250j ods. 2 O. s. p. nie je prípustné.»

Vychádzajúc z uvedených dôvodov sťažovatelia žiadajú zrušiť rozsudok krajského súdu sp. zn.10 S 63/03 z 10. októbra 2003 a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie, v ktorom budú sťažovatelia účastníkmi konania.

Sťažovatelia uviedli, že po rozhodnutí krajského súdu z 10. októbra 2003 bola vec rozhodnutím Katastrálneho úradu v Žiline (ďalej len „katastrálny úrad“) č. Xo-17/2004 zo 16. júla 2004 vrátená na nové konanie a rozhodnutie Správe katastra Žilina (ďalej len „správa katastra“).

Z obsahu podania ďalej vyplýva, že krajský súd na základe žaloby žalobcu – Prvej investičnej, spol. s r. o., so sídlom Č. (ďalej len „obchodná spoločnosť“), z 27. marca 2003 proti žalovanému katastrálnemu úradu, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. Xo- 46/2002-Ma z 31. januára 2002 rozsudkom sp. zn. 10 S 63/03 z 10. októbra 2003 zrušil rozhodnutie katastrálneho úradu č. Xo 46/2002-Ma z 31. januára 2003, ako i rozhodnutie správy katastra č. X 259/2002 z 5. októbra 2002 a vec vrátil na ďalšie konanie katastrálnemu úradu. Sťažovatelia ako účastníci správneho konania na správe

katastra a katastrálnom úrade namietali, že krajský súd ich nepovažoval za účastníkov konania (nepredvolal ich na pojednávanie, nezaslal im rozsudok) a z toho dôvodu podali generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania na preskúmanie rozsudku krajského súdu z 10. októbra 2003. Krajský prokurátor z poverenia generálneho prokurátora listom č. Kc 2053/04-10 z 11. júna 2004 podnet sťažovateľov s poukazom na § 250j ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v znení platnom do 30. septembra 2004 odložil bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou sťažovateľmi napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom musí ísť o jeho základné práva alebo slobody,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje, pričom sa musí uviesť porušovateľ práva identifikáciou najmä orgánu verejnej moci, pred ktorým je sťažovateľ účastníkom konania.

Z obsahu podania sťažovateľov označeného ako „*Sťažnosť*“ vyplýva, že táto sťažnosť nemá viaceré zákonom predpísané náležitosti, ktoré v celom rozsahu bránia ústavnému súdu v jej predbežnom prerokovaní.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd ochrancom ústavnosti. V podaní sťažovateľov je uvedené (str. 5), že krajský súd konal v rozpore so zákonom a žiadajú jeho nezákonné rozhodnutie zrušiť. Na záver podania tvrdia, že k porušeniu základných ľudských práv došlo aj postupom správy katastra a aj ňou, nielen krajským súdom, bol vykonaný neoprávnený zásah do ich vlastníckych a užívacích práv.

Z toho vyplýva, že ústavný súd z obsahu podania nemôže posúdiť otázku svojej právomoci, do ktorej nepatrí ochrana pred nezákonnosťou, ale len pred neústavným postupom a rozhodnutím orgánov verejnej moci. V petite podania sa namieta porušenie čl. 20 a čl. 48 ústavy bez identifikácie odsekov a rovnako aj ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej republiky ako celok, čo je nezrozumiteľné a neurčité, najmä pokiaľ ide o Listinu základných práv a slobôd, ktorú nie je možné napádať v takom rozsahu bez skutkovej konkretizácie.

Podanie neobsahuje ani identifikovateľný okruh účastníkov, proti ktorým smeruje, pretože v prvej vete podania je uvedené, že „(...) *podávame sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Žiline (...)*“ ale v ďalšom texte sa uvádza aj správa katastra, ba aj katastrálny úrad.

Z obsahu podania sa nedá posúdiť ani otázka prípustnosti podania podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, kde sa ustanovuje, že sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Sťažovatelia vôbec neodôvodnili prečo nepožiadali o ochranu svojho vlastníckeho práva všeobecný súd (nie súd pôsobiaci v správnom súdnictve), hoci ochrana vlastníckeho práva patrí najprv všeobecným súdom (čl. 142 ods. 1 ústavy, § 7 ods. 1 OSP a § 123 a nasl. Občianskeho zákonníka).

Podanie nemá žiadne odôvodnenie toho, z čoho sťažovatelia vyvodzujú, že sú osoby oprávnené na podanie sťažnosti. Toto oprávnenie závisí od toho, či boli alebo neboli účastníkmi konania pred všeobecným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci. Na ochranu v konaní pred ústavným súdom nepostačuje to, že sťažovatelia sa domáhajú postavenia účastníkov a domnievajú sa, že nimi mali byť, ak súčasne nenamietajú porušenie iného článku ústavy, než ktorý namietali v podaní.

Sťažovatelia napádajú rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. decembra 2003 a oni doručili svoje podanie až 19. júla 2004. V podaní chýba odôvodnenie, z čoho vyvodzujú, že sťažnosť podali včas (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia bez toho, aby sa táto lehota mohla predĺžiť alebo odpustiť). Uvedené platí aj pre označený postup.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľov, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred

ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania.

Vzhľadom na to, že v podaní sťažovateľov chýbali také náležitosti, bez ktorých nebolo možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a zohľadniac aj to, že sťažovatelia boli zastúpení advokátom, ústavný súd odmietol ich podanie označené ako „*Sťažnosť*“ pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí už po jeho predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2004